

[Kent Kirrk]

Der er særlige forhold, man er nødt til at tage hensyn til. Man kan ikke fastsætte en arbejdstid på samme måde, som man kan på landjorden. Hvis en enkelt landmand kun har én medhjælper ansat, og der er en flok køer, der skal malkes, er det altså ikke nemt at sige, hvis man mangler at malke fem køer, at nu har man arbejdet det, man må i dag.

Det er heller ikke nemt til søs, hvis det er sådan, at der er en opgave, der skal løses. Hvis en fisker f.eks. har et uheld og skal bjærge grejerne, kan han altså ikke bare kigge på uret og sige: Nå ja, nu er vores arbejdstid ovre, så nu går vi ind, og så er vi for resten ligeglade med de værdier, der ligger på havets bund.

Man er altså nødt til at forstå, at det ikke drejer sig om store virksomheder. Det er virksomheder, hvor ejeren – altså arbejdsgiveren – selv deltager fysisk i arbejdet. Det er ikke en arbejdsgiver, der sidder inde i stuen og sender sin medhjælper ud og siger: O.k., nu må medhjælperen klare det hele, og så læser jeg ellers avisen og drikker en ekstra kop kaffe. Han deltager selv på lige fod.

Og det er man altså nødt til at forstå. Det er en anden kultur, og det er det, der er problemet, når hr. Tommy Dinesen, SF og Socialdemokratiet mener, at man bare kan overføre de generelle forhold til landbrugsejendommene og for den sags skyld også til søfarten.

Formanden:

Hr. Tommy Dinesen for en kort bemærkning, og så vil jeg tro, at vi kan vende tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg synes, der kommer nogle gevaldige overdrivelser. Den stakkels ko ville jo nok blive malket alligevel, for der er vel ingen unge mennesker, der ville tage et job i landbruget, hvis de ikke holdt lidt af dyr.

Når man ser på forholdene til søs, har jeg da aldrig hørt om nogen, der ville sige nej til at gøre et stykke arbejde. Det er jo simpelt hen force majeure, hvis noget er ved at gå galt – det har alle været udsat for – og så gør man selvfølgelig det, man skal gøre. Det er noget, man skal, og man kan ikke engang sige nej til det, for så får man et spark bagi, som det hedder på pænt dansk. Sådan er det, og sådan er loven.

Poul Nødgaard (FP):

Den medhjælperlov, vi har, stammer jo helt tilbage fra 1961, og jeg vil bestemt ikke afvise, at den på en lang række punkter trænger til en revision.

Men i Fremskridtspartiet er vi altså noget betænkelige ved, at regeringen vil haste dette lovforslag igennem. Jeg synes, sagen er alt for alvorlig til, at man sådan hu hej, vilde dyr, vil gennemføre et lovforslag som det, vi behandler her. Vi har lige fået det forelagt, og det skal formentlig vedtages, inden Folketinget drager på sommerferie den 27. maj.

Det gør mig også betænkelig, at jeg så sent som i dag har modtaget et materiale fra Landbrugets Rådgivningstjeneste – jeg går ud fra, at denne instans dækker store dele af landbrugets organisationer på en lang række områder – som udtrykker kritik over for forslaget. Derfor forstår vi heller ikke i Fremskridtspartiet, hvordan regeringspartierne med hr. Ole Vagn Christensen i spidsen kan stå frem og sige, at dette forslag er fuldstændig færdigforhandlet. Det lød egentlig meget godt, da det blev sagt, men jeg kunne se med det samme, at det ikke kunne passe, set i relation til det materiale, jeg netop har fået i dag pr. telefax. Man må jo også tro på lidt af det, man får leveret.

Jeg kan lige så godt lade bomben springe med det samme: Når vi læser dette lovforslag, står der faktisk SiD hen over det meste, og så forstår jeg godt, at Socialdemokratiet er meget begejstret for det. Men i realiteternes verden vil der ske det, når forslaget er vedtaget, at man skal køre efter nogle regler, som jeg tror at især store dele af landbruget ikke vil kunne leve med. Det blev fremført fra både Venstres og De Konservatives side, og jeg er helt enig i, at livet på landet er lidt andet end det, nogle herinde i Folketinget tror. Jeg kunne godt tænke mig at spørge arbejdsministeren, om hun nogen sinde har tilbragt 8 eller 14 dage på en travl gård, eller måske bare 2 dage. Realiteterne er jo, at arbejdet tit foregår i et hæsblæsende tempo, når der virkelig er de såkaldt presse-situationer, og så kan man ikke leve med nogle regler om 37-timers-arbejdsuge, men finder selv ud af afspadsering og lignende. Det kan da også godt være, at lovforslaget skal forstås anderledes, men lad os dog så få det skåret fuldstændig ud i pap, så vi er sikre på, at det, vi eventuelt vedtager, også er i orden.